

THĂM NHAU NGÀY GIÁP TẾT

Theo thông lệ hàng năm, cứ vào buổi chiều 20 tháng chạp là anh em CVA59 còn rơi rụng ở Sài Gòn, lại gọi nhau họp mặt Tết niên. Mà nào có phải mâm cao cỗ đầy gì cho cam. Cái cốt yếu là được thấy mặt nhau, được gọi nhau bằng những lời thơ trẻ nhất của tuổi học trò, được tìm lại dĩ vãng vàng son trước cái tuổi hoàng hôn đang bước dần vào cuộc đời mỗi người. Đó là được ngồi cùng nhau ngày nào, lúc nào, cũng thấy là niềm quý báu nhất.

Bởi thế cái lệ hàng năm gặp nhau buổi Tết niên và đầu năm mới Tân niên đi thăm nhau như một “ưu luật” bất thành văn. Những thằng từng qua lò luyện ngục còn tồn tại thật là kỳ vĩ trong hơn 60 năm qua. Nay lúc ở lúc về, gặp nhau chiều họp mặt, còn gì hạnh phúc hơn. Quả vậy, thời buổi ấy, rượu đế nung gan cháy mật bằng cồn pha nước lã cộng chút bột thuốc trừ sâu, qua ly “kính” nhau mà cạn đáy nghĩa tình. Số trời không chết thật may; nhưng bệnh tật ngục tù lưu dấu cứ dần dần hao hụt bóng người. Có năm cái chết đến thật ác liệt, cứ như chết năm Ất Dậu 1945. Đầu năm một, cuối năm tiếp một thành 2. Chúng tôi lại càng

ngờ ngẩn và thấy rằng các buổi gặp nhau thật cần thiết biết chừng nào!

Những mùa xuân ấy, năm nào cũng như năm nào, chúng tôi ưu tiên đến thăm quý cụ còn nằm nơi bệnh viện hoặc hưởng “án treo” tạm cho về ăn Tết cùng con cháu. Riêng Vượng là người anh em thương nhất. Bởi ai cũng hiểu tâm trạng của nó, đau khổ biết bao nhiêu trong suốt 9 năm trời nằm một chỗ nhất là mỗi lần nghe tin một bạn ra đi thì nỗi buồn ấy lại ám ảnh vào thân phận mình. Tôi nhớ ngày cuối thu năm 2012, đem tặng Vượng số báo “Cuối Đời Nhìn Lại” của bạn bè làm tưởng nhớ Phúc Thành và Đỗ Đình Lợi thì nó khóc và bảo tôi rằng : “Thế là Tết này thăng Thành không lên với tao nữa”. Vượng khóc thật nũng nùng. Cháu Hợp, con trai lớn của Vượng phải lấy khăn lau nước mắt cho bố. Năm ấy Trần Trí Vượng đã 74 tuổi. Kể cả tuổi mẹ thì đã 75.

Và ba năm sau, tức năm 2015, những thăng mang tuổi Mậu Dần thì dương là 77 và âm đã 78 rồi. Âm dương, dương âm hơn kém nhau một tuổi, tiến lên cái tuổi 80 chỉ còn trong gang tấc mà đoạt cái “danh hiệu thượng thọ, bát tuần” như đồng môn Phạm Viết Đạt mới vừa tổ chức sinh nhật năm ngoái.

Than ôi! Giọt nước mắt có nhỏ cho nhau là cảm thương cõi đời hữu hạn chứ chúng ta còn có gì để tiếc nữa đâu. Suy ra, mạnh miệng mà nói thế thôi chứ khi mất nhau đổ tránh

khỏi sự ngậm ngùi tiếc nuối. Lúc ấy tâm hồn chợt lưu lạc vào một chiều khô khốc hoang tàn mà ngoảnh lại thấy bạn bè tóc năm nay bạc nhiều hơn năm trước mới ngộ ra rằng thời gian độc ác đến lạnh lùng. Nhưng năm nay Tất niên chợt xa vời vì năm con ngựa gặp 2 tháng 9 nhuận nên chúng tôi họp nhau phá lệ, đi thăm nhau trước buổi Tất niên. Cũng may bạn bè bệnh tật chỉ còn mình Trần Trí Vượng vẫn ở trên cõi đời này với chúng tôi. Chẳng ai nghĩ rằng nó ốm đau dai dẳng đã 10 năm. Quả thật, trong mắt bạn bè thì đây chỉ là một cụ già cõi trần như thánh Gandhi ngồi trầm tư suy ngẫm trong triết lý bất bạo động tích cực để đem về cái độc lập vẻ vang cho tổ quốc mình.

Thế là sáng nay, ngày 19 tháng chạp (07/2/2015) cả bọn kéo nhau lên đường.

Quang cảnh bên hông chợ Gò Vấp ngày giáp Tết đã ồn ào náo nhiệt bởi chỉ còn hơn 10 ngày nữa là năm cũ sẽ qua và năm mới sẽ tới. Hôm nay mọi người đã nhìn thấy Tết sắp sang, ngửi được mùi tết đến là những chậu mai vàng, những luống cúc nồng nàn của mùa Thu đang rụng rở dưới ánh nắng ban mai. Song lòng cũng chợt nổi đau khi nghe tin con đường hoa Nguyễn Huệ của một thời vàng son rụng rở đã bị bức tử ở Tết này. Thì thôi kiếp người cùng với kiếp hoa, thắm sao câu : “cùng một lứa bên trời lận đận” (1). Nhưng mong rằng con đường hẻm vào nhà Vượng sẽ vẫn mãi mãi là một huyền thoại của riêng nó.

-oOo-

Xe gửi bên ngoài đầu đường xa lắm, chúng tôi đi hàng một như ngày xưa bước vào lớp học dưới sự chỉ huy của trưởng lớp Trần Trí Vượng. Thế mà đã 60 năm trôi đi, nhưng hình ảnh những cậu bé lóc chóc ngày xưa giờ đang bước vào tuổi xa lắc xa lơ ấy, và rồi cánh cửa nhà Vượng mở ra. Ánh sáng của mùa đông tàn quá loạng quạng theo vào. Vượng vẫn nằm đó, ngỡ trăm năm. Thời gian 10 năm đọng lại trong đôi mắt nó hôm nay toát ra đầy vẻ mệt nhọc.

Đứa con thứ cho biết: “tuần trước gia đình cháu tưởng bố cháu đi rồi. May quá bố cháu lại tỉnh lại. Hôm nay khá nhiều rồi các bác ạ ...”!

Hèn nào mọi khi vừa thấy bọn tôi là nó đã tấn công trước, có chịu nhường cho thằng nào kịp ăn kịp nói gì đâu. Tôi quay nhìn kỹ khuôn mặt Vượng, quả thấy nó còn xanh lắm và nhất là hai hố mắt của nó hõm sâu như mắt ngủ, nên thì thầm hỏi riêng bà xã Vượng. Chị cho biết tuy đã hồi tỉnh được mấy ngày rồi nhưng Vượng ăn uống còn yếu lắm. Rồi tiếng chị trầm xuống nghẹn ngào: “Tôi đi coi bói ông thầy cho biết sang năm nhà tôi có đại tang ... các cụ chúng tôi đâu còn ai. Vậy thì chỉ còn một trong hai đứa chúng tôi mà thôi”. Và rồi:

“Mười năm hậu hạ ông ấy quen rồi, nào đâu có quản ngại gì.”

Tôi an ủi chị bằng những lời lẽ vu vơ, không dám đả động gì tới vấn đề tâm linh mà chính bản thân tôi và gia

đình đã nhiều lần bầu vú trong những cơn lao đao tuyệt vọng ở một thời chó đẻ lao đao.

Tôi lại chợt nghĩ tới thân phận người phụ nữ đi qua trên mái tóc, trên bờ vai chị Vượng trong 10 năm. Vâng chỉ 10 năm thôi kể từ ngày thân thể của ông chồng mỗi lúc một khắc sâu xuống nệm thì hình như mái tóc của chị cũng bạc nhanh thêm và dáng đi mỗi năm như một ngã dài xuống mặt đất. Chị đã quên đi bao vất vả, chông chát mỗi ngày một nặng trên đôi vai, để mỗi lần khi thấy chúng tôi tới chỉ còn lại những tiếng reo vui báo cho Vượng biết. Và lần nào cũng như lần nấy, sau lời chào hỏi chị lại lặng lẽ lui vào nhà trong để cho bọn tôi được tự do mà y tao khi nói với nhau. Quả thật những lúc ấy, chúng tôi đã hóa thân, lột xác thành mấy thằng con nít đàn đáo đánh khăng, quần quít bên nhau, lòng thom như phấn bướm.

Hình ảnh ấy vẫn còn mãi mãi trong tôi những lần gặp gỡ và Vượng bao giờ cũng giữ thế thượng phong không để cho thằng nào trấn áp. Song sáng nay nó đã bị đo ván 6-0 vì chúng tôi có 6 thằng đang hiện diện trước mặt nó. Tôi có gọi điện thoại theo lời hẹn của Dũng để hạ nó 7-0. Nhưng thật xui xẻo, tôi và Dũng không liên lạc được với nhau.

Nói cho vui chứ, thực tế hôm nay khuôn mặt Vượng rất mệt mỏi. Lâu lâu nó lại nhìn từng thằng hỏi han gia đình vợ con mỗi thằng nhưng lời không rõ như mọi khi, con trai Vượng phải làm thông dịch viên cho bố.

Một lát sau Vượng bảo con tắt bớt ngọn đèn lớn. Có lẽ nó bị chói mắt. Chúng tôi chìm trong không gian mờ ảo như cảnh liêu trai. Đăng Giao cảm thấy âm u quá nên bảo: Thằng nào biểu nó cái gì thì biểu đi rồi về, để cho nó nghỉ. Quay sang Vượng nó hỏi:

- Mà tuổi Mậu Dần bằng tuổi tao với thằng Ba Cụt. Vậy Tết này bọn mình đã 78 rồi cơ à?

Vượng thều thào:

- Tao sinh tháng 2 dương lịch nhằm ngày 30. Năm nay sinh nhật tao đúng vào ngày mùng 2 Tết Ất Mùi.

Tôi tiếp lời:

Vậy là vừa mừng xuân con dê vừa mừng thượng thọ mày. Tụi tao sẽ cố lên thăm mày đầu năm, còn bây giờ xin quý cụ tan hàng ngày mai nhớ đi họp mặt Tất niên.

Chúng tôi lại đi hàng một ra khỏi hẻm. Nắng đã lên cao. Lúc đó là 10h30 ngày 19 tháng chạp, chỉ còn hơn 10 ngày nữa là năm mới, năm Ất Mùi. Tính từ 1954 đến năm mới này, chúng tôi có nhau đã 61 năm rồi.

YÊN VIÊN

(19 th. chạp, Giáp Ngọ)